

ՀԱՅ ՏՈՒԷՔ, ՀԱՅ...

Աւերակաց մէջ մընացած էս միայն,
 Ու ջարդերէն մազապուր,
 Միակ ընկերս է լըռութիւն գիշերուան.
 Իւ երգերուս ալ տրիտուր՝
 Արձագանգն են լեռ ու ձոր:

Անօթի՛ եմ, հիւծած մաշած է մարմինս,
 Ինչպէս որ ձիւնն կը հալի
 Արեգակին նըշոյներէն տապազին.
 Տեսէ՛ք իմ դիրքս ողբալի,
 Ու հայ տուէ՛ք որբիկիս:

Կը կերակրէ Աստուած երկնի թըռչնիկներ,
 Հատիկ մ'իսկ բաւ է իրենց.
 Կը թափառիմ ես անօթի անհամբեր,
 Կ'աղաղակեմ սըրտազեղ.
 — Մեծատուններ, հայ տուէ՛ք:

Ահա գիշերն կը մօտենայ սարսուարեր,
 Խաւարն կ'իջնէ ամէն տեղ.
 Քանի՛ կեանքեր պիտի մարին այս գիշեր.
 Ո՛հ կը տեսնեմ մահն անհղ
 Կեանքիս ծաղիկ պիտ' հընձէ:

Կը սուաղի՛մ, թուլցած կ'իյնամ զըլիակոր,
 Գըթացէ՛ք իմ թարմ կեանքիս,
 Տեսէ՛ք զրուժան մահը կու զայ անաւոր.
 Մի՛ մարէք կայծն կանթեղիս.
 Հայ տուէ՛ք, ո՛հ, հայ տուէ՛ք...